

καδ.) κ.ά. Καὶ ἐπών. Ἀριδάς Πελοπν. (Τριφυλ.) 2) Ἐπι-
θετικ., ὁ ἔχων ἰσχνὰς κνήμας ἢ καὶ ἐπιμήκεις Κύθηρ. Πε-
λοπν. (Ἀρκαδ.) κ.ά. Συνών. ἀριδαλάς.

ἀρίδας ἐπίθ. Ἀθῆν. Μακεδ. (Σιάτ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρίδα διὰ τῆς μεγεθυντικῆς καταλ. -ας.
Ὁ ἔχων μεγάλους πόδας.

ἀρίδι τό, Κεφαλλ. Κρήτ. (Βιάνν. Μεραμβ. Μονοφάτσ.)
Πελοπν. (Αἰγιάλ. Ἀρκαδ. Καλάβρυτ. Κορινθ. Λακων. Μα-
ζαίικ. Μάν. Οἶν. Σουδεν. Τρίκκ. Τριφυλ.) Τσακων. κ.ά.
ἀρίδ' Θράκ. (Σαρεκκλ.) Μακεδ. (Καστορ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρίδα.

1) Τέρετρον, τρύπανον (ἐνιαχοῦ, ὡς ἐν Λακων. κ.ά.,
ἢ λ. ἔχει σημ. ὑποκορ. δηλοῦσα τὸ μικρὸν τρύπανον, τὸ
ἀριδάκι, κατ' ἀντιδιαστολὴν πρὸς τὴν ἀρίδα δηλοῦσαν
τὸ μέγα) ἐνθ' ἄν.: Φρ. Δουλεύει τ' ἀρίδι (ἐπὶ τῶν ἐκ ζηλο-
τυπίας ὑποβλεπόντων ἀλλήλους) Σουδεν. Τοῦ γινε - τοῦ
κατσε ἀρίδι (ἐπὶ τοῦ ἐπιμένοντος εἰς τὴν ἀπαιτήσιν του
καὶ διὰ τοῦτο ἐνοχλητικοῦ γινομένου) Καλάβρυτ. 2) Τὸ
ἐπιμήκες νύχι τῆς χειρὸς ἢ τοῦ ποδὸς Κρήτ.

ἀριδιάζω Πελοπν. (Καλάβρυτ. Λακων. Σουδεν. κ.ά.)
— Λεξ. Αἶν.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρίδι.

Τρυπῶ διὰ τοῦ τερέτρου ἐνθ' ἄν.: Φρ. Θὰ σὲ ἀριδιάζω
σύλοενα (θὰ σὲ ἐνοχλῶ διαρκῶς) Σουδεν. Συνών. ἀριδίζω.

ἀριδιασμα τό, Λεξ. Αἶν.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀριδιάζω.

Διάτρησις διὰ τρυπάνου.

ἀριδιαστὸς ἐπίθ. Πελοπν. (Λακων. Μάν.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀριδιάζω.

1) Ὁ τρυπημένος διὰ τρυπάνου Πελοπν. (Μάν.) 2)
Ἐλικοειδὴς ὡς τὸ ἄκρον τοῦ τρυπάνου Πελοπν. (Λακων.)

ἀριδίζω Ἡπ. Κέρκ. Κεφαλλ. ἀρ'δίζον Α.Ρουμελ.
(Φιλιπούπ.) Ἡπ. (Ζαγόρ. κ.ά.) ἀρ'δάον Ἡπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρίδι.

Ἀριδιάζω, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Ἀριδίζω τὸ ξύλο Κέρκ.
|| Φρ. Μ' ἀριδίζ' οὐ πόρους (μὲ ἐνοχλεῖ πολὺ) Φιλιπούπ.
Μὴν ἀρ'δᾶς τ' καρδιά σ' (μὴ τρώγῃς τὴν καρδιά σου, μὴ
στενοχωρῇσαι) Ἡπ.

ἀριδοκέρα ἐπίθ. θηλ. Κρήτ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀρίδα ἢ ἀρίδι καὶ τοῦ ἀρχ. οὐσ. κέρας.
Ἡ ἔχουσα κέρατα ἐλικοειδῆ, ἐπὶ αἰγός.

ἀριδολούριδο τό, Πελοπν. (Ἀργ.) ἀριδολουρόριδο
Πελοπν. (Ἀργ.) ἀριδιλόρουλο Πελοπν.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀρίδα ἢ ἀρίδι καὶ λουρίδι. Οἱ λοιποὶ
τύπ. εἶναι πλαστοί, διότι ἢ λ. εὐχρηστεῖ εἰς καθαρογλώσ-
σήματα.

Τὸ λουρὶ τοῦ τρυπάνου ἐνθ' ἄν.: Καθαρογλώσσ. Τῆς
ἀρίδας τὸ λουρὶ τ' ἀριδολούριδο ἢ τ' ἀριδολουρόριδο Ἀργ.
Τῆς ἀρίδας τὸ λουρὶ τ' ἀριδιλόρουλο Πελοπν.

ἀριδοπούλλα ἢ, Κεφαλλ.

Ἵποκορ. τοῦ οὐσ. ἀρίδα διὰ τῆς καταλ. -πούλλα.

Μικρὸν τρύπανον. Συνών. ἀριδάκι, τρυπανάκι.

ἀριθμημὸς ὁ, Ἄνδρ. Ρόδ. ἀριθμημὸς Κάρπ. ἀρι-
βνημὸς Κάρπ. ῥιφνημὸς Ρόδ. ἀριθμισμὸς Μακεδ. (Χαλ-
κιδ.) ἀριθμισμὸς ΚΠαλαμ. Φλογέρ. βασιλ. 57.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀριθμῶ, παρ' ὃ καὶ ἀριθμίζω.

Ἀριθμησις, ὑπολογισμὸς ἐνθ' ἄν.: Φρ. Δὲν ἔχω ἀρι-
θμημὸ (δὲν ἐπιδέχομαι ὑπολογισμὸν ἕνεκα τοῦ ἀπείρου
πλήθους, εἶμαι ἀνυπολόγιστος) Ἄνδρ. Ρόδ. || Ἄσμ.

Βλέπει πλῆθος ἀρίθμητο π' ἀριθμημὸ δὲν ἔχει
Ἄνδρ.

Θωρεῖ λαὸν ἀρίθμητο καὶ ἀριθμημὸ δὲν ἔχει
Ρόδ.

Ἡ κυρὰ Ῥήνη τοῦ Κριτοῦ τοῦ Δούκα ἡ θυγατέρα
μῆνες τῆς γράφουν τὰ προνκιά, μῆνες τ' ἀπανωπροῦκια,
καὶ τὰ καλὰ τῆς μάννας τῆς ἀριθνημὸ δὲν εἶχα
(εἶχαν) Κάρπ.

Ἐγὼ πολλοὺς ἐγιάτρεψα π' ἀριθνημὸ ἐν ἔχουν
Κάρπ.

Θουρῶ λημόρια ἀρίθμισα καὶ ἀριθμισμὸ δὲν ἔχουν
Χαλκιδ. — Ποίημ.

Καὶ σέρνονν τὰ φοράδια τοὺς καὶ βόιδια καὶ ἀγελάδες
καὶ τὰ σκυλλιά καὶ τὰ ὄνικα καὶ ἀριθμισμὸ δὲν ἔχουν
ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἄν.

ἀριθμητήρας ὁ, Ἀθῆν.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀριθμῶ.

Μηχανὴ διὰ τῆς ὁποίας γράφονται ἀριθμοὶ αὐτομάτως.

ἀριθμητής ὁ, Ἀθῆν. ἀρ'θμητής Ἀθῆν.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀριθμῶ.

Ἐργάτης τοῦ βιβλιοδετείου ἢ καταστιχοποιείου ὅστις
δι' εἰδικῆς μηχανῆς τυπώνει τοὺς ἀριθμοὺς τῶν σελίδων
εἰς κατάστιχα, τετράδια κττ.

ἀριθμητικὴ ἢ, λόγ. κοιν. ἀρ'θμητικὴ Ἀθῆν. ἀρ-
θμητικὴ Ἀθῆν. Σίφν. ἀθρημητικὴ Σίφν.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀριθμητικὴ καταστάν οὐσ. κατὰ παρά-
λειψιν τοῦ οὐσ. τέχνη.

1) Τὸ μάθημα τῆς ἀριθμητικῆς ἐν τοῖς σχολείοις, ἢ
ἀριθμητικὴ ἐπιστήμη κοιν.: Κάνω - μαθαίνω - ξέρω - ἀριθμη-
τικὴ. Μελετῶ ἀριθμητικὴ. 2) Τὸ βιβλίον τῆς ἀριθμητι-
κῆς κοιν. 3) Μηχανὴ τῶν βιβλιοδετείων καὶ καταστι-
χοποιείων διὰ τῆς ὁποίας ἐκτυποῦνται οἱ ἀριθμοὶ τῶν
σελίδων ἐπὶ καταστίχων, τετραδίων κττ. Ἀθῆν.

ἀριθμομηχανή ἢ, σύννηθ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀριθμὸς καὶ μηχανή.

Μηχάνημα διὰ τοῦ ὁποίου γίνονται ἀριθμητικαὶ πρά-
ξεις.

ἀριθμὸς ὁ, κοιν. ἀριθμὸς Μεγίστ. Πελοπν. (Λεντεκ.)
ἀριθμὸς Κύθν. Σίφν. κ.ά. ἀθρημὸς Παξ. ἀμυθρὸς Πόντ.
(Τραπ. Κολων.) ἀριθμὸς Θήρ. Ἰκαρ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀριθμὸς. Ὁ τύπ. ἀμυθρὸς καὶ μεσν.
παρ' Ἡσυχ.

1) Τὸ ἀριθμητικὸν ψηφίον, ὁ ἀριθμὸς ἐν γένει κοιν.
καὶ Πόντ. (Τραπ. Κολων.): Γράφω ἕναν ἀριθμὸ. β) Ὁ
ἀριθμὸς ὁ διδόμενος πρὸς διάκρισιν τῆς σειρᾶς προσώ-
πων καὶ πραγμάτων, ὅλον τῶν μαθητῶν ἐν τοῖς σχολείοις
καὶ τῶν οἰκιῶν ἐν ταῖς πόλεσι κττ. κοιν.: Ὁ δεῖνα ἔχει
ἀριθμὸ δέκα. Πές μου τί ὁδὸ καὶ τί ἀριθμὸ κάθεσαι — Κάθο-
μαι ὁδὸς καὶ ἀριθμὸς δεῖνα Ἀθῆν. κ.ά. γ) Ὁ ἀριθμὸς ὡς
μέτρον διακρίσεως διαφόρου μεγέθους ὠρισμένων πραγ-
μάτων πολλαχ.: Τί ἀριθμὸ γάντια - κολλάρο - παπούτσια φορεῖς;
— Φορῶ ἀριθμὸ δεῖνα Ἀθῆν. Συνών. νόυμερο. 2) Ἐν
τοῖς βιβλιοδετείοις τὸ τυπογραφικὸν στοιχείον τὸ φέρον
ἀριθμὸν Ἀθῆν.

ἀριθμος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀριθμος Θήρ. Σίφν. Σύμ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀριθμὸς διὰ τοῦ ἀναβιβασμοῦ τοῦ τόνου
εἰς τὴν προπαραλήγουσαν τοῦ ἀρκτικοῦ α ὑποληφθέντος
ὡς στερητ. Πβ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,138.

1) Ἀγνωστος ἐνθ' ἄν.: Φρ. Ἀριθμο μέρος (τὸ μέρος
ὅθεν δὲν διέρχονται πολλοὶ διαβάται) Σίφν. 2) Ἀσύλ-

